

správně označeno jméno a bydliště prvního žalovaného jako vlastníka auta, musilo žalobci býti známo jeho jméno před podáním žaloby, ne-
tvrdil žalobce a nedoložil, kdy před podáním žaloby jméno
vlastníka auta zjistil, zejména, že se tak stalo v době, od níž až do
podání žaloby neuplynula lhůta promlčecí podle § 6 a) aut. zák., a že
mu také výše škody nebyla známa (rozhodnutí čis. 5088 sb. n. s.).
Vzhledem k tomu však, že se žaloba opírá též o ustanovení občanského
zákonníka o náhradě škody, jak bylo vyloženo, a i v tomto případě ručí
první žalovaný podle § 8 aut. zák. za zavinění osob, kterých používá
při provozu silostroje, neměla býti žaloba beze všeho zamítnuta, i když
byly splněny předpoklady promlčení podle § 6 a) aut. zák., poněvadž
tím nezanikl nárok na náhradu škody podle předpisů §§ 1293 a násl.
promlčením, ana od škodné události do dne podání žaloby neuplynula
ještě tříletá lhůta podle § 1489 obč. zák. Právem v tomto směru vy-
týká dovolatel napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení a
rozpor se spisy.

Čís. 12604.

**Zaopatřením, kterým jest nemanželský otec podle svého jmění dí-
těti povinován, není vydání takové částky majetku nebo zaopatření ta-
kového živobytí, které by zajišťovalo dítěti stejnou míru, v které žije
otec, nýbrž uvedení dítěte na onu cestu, na které je pak s to, by si
samo mohlo vydělávat chléb.**

**Povinnost nemanželského otce k zaopatření dítěte jest podpůrná
potud, že nenastává, došlo-li dítě zaopatření ať vlastním přičiněním
nebo jiným způsobem.**

**Povinnost dítě znovu zaopatřit nastává, ztratí-li dítě zaopatření
nebo výživu. Taková povinnost nemanželského otce vzniká, nemůže-li
dítě zvolené si zaměstnání vzhledem k svému onemocnění v neztenčené
míře a ve všech směrech vykonávat. Je-li výdělek dítěte vzhledem
k jeho onemocnění nedostačující, jest oprávněno požadovati na otci
jeho doplnění z titulu výživy, po případě, nemůže-li zaměstnání nalézt,
výživu vůbec, a to na výši, jež se řídí jak jeho potřebami, tak i majet-
kovými poměry otcovými.**

(Rozh. ze dne 12. května 1933, Rv II 925/31.)

Žaloba, již se domáhala žalobkyně na svém nemanželském otci za-
placení 95.000 Kč z důvodu výživy a zaopatření, byla o b ě m a n i ž-
í m i s o u d y pro tentokrát zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil
soudu první stolice, by o věci znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byla žaloba, již se domáhala dovolatelka na
žalovaném, svém nemanželském otci, z důvodu výživy a zaopatření
95.000 Kč, zamítnuta pro tentokrát jednak proto, že dovolatelka jest

zaopatřena tím, že jest vyučenou švadlenou a jest schopna své povolání, třebaž sníženou měrou, dále vykonávati, jednak proto, že nelze tvrditi, že se nemůže ve svém krejčovském povolání sama uživiti, takže žalobou uplatňované důvody tu po právu prozatím nejsou dány. Než tomuto právnímu názoru odvolacího soudu nelze přisvědčiti. Dovolatelka ovšem nemá pravdu, pokud ohledně uplatňovaného nároku na zaopatření vytýká napadenému rozsudku právní mylnost námitkou, že nemanželský otec jest povinen dáti dítěti takové sociální postavení, které by odpovídalo otcovu majetku. Dovolatelce stačí připomenouti, že zaopatřením, kterým jest nemanželský otec podle svého jmění podle § 166 obč. zák. dítěti povinován, není ani vydání takové částky majetku nebo zaopatření takového živobytí, které by zaručovalo dítěti stejnou životní míru, v jaké žije otec, nýbrž uvedení dítěte na onu cestu, na které je potom s to, by si samo mohlo vydělávati chléb. Z povahy věci plyne, že se způsob takového zaopatření neřídí v ý l u č n ě m a j e t k e m o t c o v ý m; zákon také neposkytuje otci rozhodující vliv při jeho volbě. Stejně jako povinnost nemanželského otce nésti náklady výživy a výchovy dítěte, jest ovšem i jeho povinnost k zaopatření dítěte podpůrná potud, že nenastává, došlo-li dítě zaopatření ať vlastním přičiněním, či jiným způsobem. Opačný názor hájený v tomto směru v dovolání nemá proto opory v zákoně, jak lze dovoditi i z ustanovení §§ 732, 1220, 1231 obč. zák., z nichž plyne, že dětem dědické právo nebo nárok na věno a výbavu proti nemanželskému otci nepřisluší. Přisvědčiti jest však názoru dovolatelky, že povinnost dítě znovu zaopatřiti, poskytnouti mu opětně výživu, vyplývající z ustanovení § 166 obč. zák., pro nemanželského otce znovu nastává, ztratí-li dítě zaopatření nebo výživu. Názor ten shoduje se ostatně se stanoviskem napadeného rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta právě jen pro tentokráte, an odvolací soud neshledal zatím předpokladů, za nichž by žalovanému žalobou uplatňovaná povinnost k plnění vznikla. Odvolací soud zjistil v tomto směru, že dovolatelka jest vyučenou švadlenou, která byla dosud zaměstnána jen jako pomocnice, že může sice své povolání krejčovské vykonávati, ale ne ve všech směrech a jen sníženou měrou vzhledem k svému onemocnění a že proto jest i její výdělečná schopnost v jejím zvoleném povolání až o 20% snížena (55 až 80 Kč týdně místo průměrných 100 až 110 Kč týdně). Názor odvolacího soudu, vybudovaný na těchto zjištěních, že dovolatelka jest přes to zaopatřena a že i o její dostatečnou výživu jest tím postaráno, jest však právně mylným. Nemůže-li dovolatelka zvolené si zaměstnání jako krejčovská pomocnice vzhledem k svému onemocnění v neztenčené míře a ve všech směrech vykonávati, takže i její výdělek, je-li zaměstnána, je menší nežli ostatních krejčovských pomocnic a, jak zjištěno, nedostačující, má právo požadovati jeho d o p l n ě n í z titulu výživy, po případě, nemůže-li zaměstnání nalézt, výživu vůbec na svém nemanželském otci, a to na výši, jež se řídí jak potřebami jejími, tak i majetkovými poměry otcovými. Jestliže dovolatelka podle zjištění může vykonávati pro své onemocnění, které mělo za následek zkomolení její ruky, práce

jen nepravdělně a povaha jejího onemocnění, tuberkulosního rázu, vyvolávající opakující se hnisavé procesy, má za následek, že možnost jejího přijetí do práce jako krejčovské pomocnice jest, byť i její pracovní způsobilost ve zvoleném povolání nebyla úplně znemožněna, právě pro povahu onemocnění, zcela výjimečná, nelze dobře mluvit u ní ani o zaopatření v povolání, jemuž se vyučila, a vzniká tu proto povinnost nemanželského otce k případnému novému jejímu zaopatření. V tomto směru dovolatelka uplatňuje proti žalovanému oba nároky poukazem na ztrátu zaměstnání a nedostačující výživu v souhrnné částce 95.000 Kč, aniž uvedla, kolik z toho žádá z titulu výživy a kolik z titulu zaopatření a na jaké zaopatření, a aniž v tomto směru náležitě přednesla veškeré skutkové údaje k bezpečnému rozhodnutí o těchto nárocích potřebné. Soud, vycházející z jiného právního hlediska, nepostupoval arci v té příčině podle § 182 c. ř. s., by věc po stránce skutkové byla úplně vyjasněna.

Čís. 12605.

K účtování útrat v dovolacím řízení nestačí poukaz na normální sazby (tarif).

(Rozh. ze dne 12. května 1933, Rv II 96/33/2.)

Co do předchozího děje se poukazuje na čís. sb. 12.439. Návrh žalobkyně na opravu rozsudku dovolacího soudu **N e j v y š š í s o u d** zamítl.

D ů v o d y:

Podle § 419 c. ř. s. může soud, jenž vynesl rozsudek, kdykoliv opravit chyby v psaní nebo v počtech nebo jiné patrné nesprávnosti v rozsudku nebo v jeho vyhotoveních. O žádný takovýto případ nejde v dovolacím rozsudku ze dne 10. března 1933 č. j. Rv II 96/33. Dovolací soud v něm nepřisoudil žalobkyni útraty dovolací odpovědi proto, že je neúčtovala, nýbrž jen v dovolací odpovědi poukázala na tarif. Poukaz takový bez specifikace útrat je podle § 54 c. ř. s. nedostačující k přisudku útrat, poněvadž pro dovolací řízení **n e j s o u** stanoveny pevné sazby útratové. Uvádí-li nyní žalobkyně, májící patrně na mysli ustanovení § 18 vládního nařízení ze dne 3. května 1923 č. 95 sb. z. a n., že nebylo jí třeba předkládati seznam útrat, když včas poukázala na normální sazby u soudu vyložené, jest ji opět odkázati na to, že pro dovolací soud **n e j s o u** normální sazby vyloženy, a že přehlíží, že odměny podle nomálních sazeb se vztahují na úkony a výdaje v jednoduchých a často se opakujících věcech, což v rozhodnutém případě nebylo. Z návrhů na přisouzení útrat podle tarifu nebylo lze vyčísti, že se navrhovatel chce spokojit s částkou 525 Kč, která by mu, jak nyní tvrdí, podle sazby advokátní byla příslušela prostě za sepsání dovolací odpovědi. Pro nedostatek zákonných podmínek § 419 c. ř. s. bylo zamítnouti návrh na opravu dovolacího rozsudku.